

Στο τέλος του διηγήματος ο συγγραφέας αναφέρει χαρακτηριστικά: «Πίσω του εκείνη τη μέρα οι σάλπιγγες των νέων καιρών γκρέμιζαν από θεμέλια τα τείχη της ταμπάκινης Ιεριχώς μέσα σε πανδαιμόνιο απ' ουρλιαχτά μηχανών». Αυτή η φράση αναφέρεται στις αλλαγές που προέκυψαν από την εισβολή της μηχανής στην παραγωγική διαδικασία. Η εισαγωγή των μηχανών προκάλεσε οικονομικό πρόβλημα στον Σιούλα και εξαφάνισε το επάγγελμά του. Παράλληλα με τις αλλαγές που έγιναν στο επάγγελμα των ταμπάκων, άλλαξε και ο Σιούλας. Οι μεταβολές αφορούσαν την ηλικία, την εξωτερική του εμφάνιση (*τα μαλλιά του πήραν κι ασπρίσαν*), την κατάσταση της υγείας του (*τα πόδια του... πιανότανε*), αλλά ακόμα και τη στάση του απέναντι στην οικογένειά του, καθώς εμφανίστηκαν πολλά προβλήματα, κυρίως, οικονομικά. Όταν, λοιπόν, ο Σιούλας συνειδητοποίησε τη φτώχεια, αναγκάστηκε να επαναπροσδιορίσει τις αντιλήψεις του τόσο για τον εαυτό του όσο και για τον κοινωνικό περίγυρο. Η αρχική του περηφάνια αλλοιώθηκε σταδιακά και ο ίδιος συμβιβάστηκε, υποκύπτοντας στις απαιτήσεις της νέας εποχής. Έτσι, είδε για πρώτη φορά στο υποταγμένο πρόσωπο της γυναίκας του και στο πρόσωπο του γύφτου «τον άνθρωπο». Τέλος, αποδέχτηκε την κατάσταση και αναγκάστηκε να προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες.

Σ.Γ